

[Ib Thyregod.]

består i, at medlemmer fra de pågældende arbejdsløsheds-kasser har fortrinsret, yderligere finder en anden diskriminering sted. Inden for Købstadforeningens område er der i 26 tilfælde diskrimineret i forhold til arbejdsløsheds-kasserne, men der er heri inkluderet 6 tilfælde, hvor der tillige kræves medlemskab af et bestemt forbund, nemlig af HK. Det forekommer mig, at dette er i strid med den højesteretsdom, som tidligere er afsagt vedrørende dette spørgsmål, i den såkaldte Agnete Hansen sag. Jeg vil derfor henstille til indenrigsministeren, at han — ud over det problem, jeg har rejst i mit spørgsmål — også tager det sidste spørgsmål, jeg har rejst her, op med henblik på ændring af overenskomsterne på dette område.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlems spørgsmål lyder således: „Ågter ministeren gennem sin tilsynsvirksomhed med kommunerne, herunder amtskommunerne, at påse, at de mellem kommunerne og forskellige faglige organisationer indgåede aftaler respekterer højesteretsdom af 5. december 1966, hvori krav om fortrinvis medlemskab af en bestemt arbejdsløsheds-kasse blev kendt ulovligt?“

Jeg kan ganske kort svare herpå, at vi vil naturligvis i indenrigsministeriet være opmærksom på det her fremdragne forhold, og hvis det bliver påkrævet — hvad jeg slet ikke tror — vil vi indskærpe kommunerne at efterleve det ved dommen fastslåede princip.

Det subsidiære spørgsmål, det ærede medlem rejste vedrørende HK-klausulen, skal jeg se på. Jeg var ikke klar over, at det ville blive rejst, og jeg har derfor ikke undersøgt det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Holmberg* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Vil ministeren henlede fredningsmyndighedernes opmærksomhed på de retningslinjer for anvendelsen af naturfredningslovens § 25, stk. 2, vedrørende 300 meter byggegrænzen fra skov, der tidligere af statsministeriet som ressortministerium

i overensstemmelse med folketingets forhandlinger er udsendt til fredningsmyndighederne?“

Holmberg: I mit spørgsmål til ministeren ligger ganske enkelt, at jeg mener, naturfredningslovens § 25, stk. 2, knap nok bliver administreret, som meningen var, da bestemmelsen blev vedtaget.

Jeg vil gerne understrege, hvad socialdemokratiets ordfører dengang sagde. Det er den nuværende højtærede formand for folketinget, hr. Bomholt, der dengang bl. a. udtalte — Folketingstidende 1937-38 sp. 5243-44 — at det ville være af meget stor betydning for naturfredningstanken,

„at der af fredningsmyndighederne vises rimeligt hensyn til de forskellige interesser, der kan komme i betragtning.“

Det er — for tankens skyld — så rigtigt, som det er sagt.

Jeg betragter det som rigtigt, at vi har en lov om naturfredning, men som jeg nævnte det, drejer mit spørgsmål sig om administrationen af § 25, stk. 2. Denne bestemmelse går ud på, at der inden for en afstand af 300 meter fra skov kun må bygges med fredningsmyndighedernes godkendelse. Denne bestemmelse blev indført ved lovens vedtagelse i 1937, og mig bekendt er loven ikke ændret siden her, men vistnok en del af administrationen. Bestemmelsen gav dengang anledning til indgående drøftelse. Man ville nemlig sikre sig imod, at bestemmelsen blev administreret som et forbud mod byggeri inden for afstanden af de 300 m — og det blev jo klart udtalt, at det ikke var meningen. Bestemmelsen skulle alene tage sigte på at bevare udsynet til skovbrynet, og der var alene tale om byggecensur, ikke forbud. Således var det altså dengang, og ved senere lejligheder er det blevet bekræftet i folketinget, sidst så sent som i 1961.

Det er altså, højtærede minister, mit bestemte indtryk, at anvendelsen af bestemmelsen i praksis ikke i alle tilfælde svarer til, hvad regering og folketing har givet udtryk for, og jeg mener, der derfor er grund til for kulturministeren at henlede fredningsmyndighedernes opmærksomhed på de tidligere givne retningslinjer. Det er motiveringen for mit spørgsmål.